Dosarul nr. 3a-119/23; (2-20045366-02-3a-25012023)
Prima instanță: Judecătoria Chișinău sediul Râșcani (judecător Barbacaru Igor)

D E C I Z I E

06 mai 2025 mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

în componența:
Președintele completului, judecătorul Mîra Ghenadie
Judecătorii Bostan Angela și Dașchevici Grigore
Grefier Papuc Daniela

examinând în ședință publică apelul depus de Leu Vasile, împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău sediul Râșcani din 21 iulie 2022,

în cauza de contencios administrativ la acțiunea înaintată de Leu Vasile către Serviciul Fiscal de Stat privind anularea deciziei Serviciului Fiscal de Stat nr. 41 din 19.02.2020 asupra cazului de încălcare a legislației comisă de persoana fizică Leu Vasile; anularea hotărârii nr. 2R din 20.02.2020 cu privire la ridicarea/aplicarea sechestrului ca măsură de asigurare de pe bunurile contribuabilului; anularea hotărârii nr. 3 din 20.02.2020 cu privire la asigurarea stingerii obligației fiscale; anularea Actului de sechestru ca măsură de asigurare a stingerii obligației fiscale, emis la 20.02.2020,

c o n s t a t ă:

Pretențiile reclamantului:

La 05 mai 2020 Leu Vasile a înaintat o cerere de chemare în judecată împotriva Serviciului Fiscal de Stat, solicitând anularea actelor administrative individuale defavorabile, și anume: decizia Serviciului Fiscal de Stat nr. 41 din 19.02.2020 asupra cazului de încălcare a legislației comisă de persoana fizică; hotărârea nr. 2R din 20.02.2020 cu privire la ridicarea/aplicarea sechestrului ca măsură de asigurare de pe bunurile contribuabilului; hotărârea nr. 3 din 20.02.2020 cu privire la asigurarea stingerii obligației fiscale și actul din 20.02.2020 de sechestru ca măsură de asigurare a stingerii obligației fiscale.

În motivarea acțiunii, reclamantul a invocat că la 29.11.2019, de către Direcția generală administrare contribuabili mari din cadrul Serviciului Fiscal de Stat a fost emis actul de control nr. 5-695774, 5-695775, 5-695776, 5-695777, prin care s-a propus de a încasa din contul lui Leu Vasile, impozitul pe venit în sumă totală de 309 451,48 lei.

La 09.01.2020 a înregistrat dezacordul cu actele de control menționate, anexând în acest sens copiile actelor care au stat la baza dezacordului.

În urma examinării cazului de încălcare a legislației fiscale, în baza actelor prezentate de reclamant, ultimul a fost citat de către Serviciul Fiscal de Stat pentru data de 19.02.2020, ora 10.15. Fiind în imposibilitate de a se prezenta, a înaintat o cerere de amânare, fiind ulterior informat privind refuzul amânării examinării cazului de control.

La 06.03.2020 reclamantul a recepționat și a luat cunoștință cu Decizia SFS nr. 41 din 19.02.2020 cu privire la încasarea din contul său a sumei de 513 129,64 lei; hotărârea nr. 2R din 20.02.2020 cu privire la ridicarea/aplicarea sechestrului ca măsură de asigurare de pe bunurile contribuabilului; hotărârea nr. 3 din 20.02.2020 cu privire la asigurarea stingerii obligației fiscale

și actul din 20.02.2020 de sechestru ca măsură de asigurare a stingerii obligației fiscale.

La 11.03.2020 Leu Vasile a înregistrat la Serviciul Fiscal de Stat o contestare asupra deciziei nr. 41 din 19.02.2020, solicitând anularea sechestrului de pe bunurile sale, suspendarea executării deciziei nr. 41 din 19.02.2020 și efectuarea unui control repetat în acest sens.

Reclamantul susține că, având în vedere prevederile art. 64 alin. (2) , potrivit căruia, refuzul de a primi sau a examina o cerere se consideră drept respingere a cererii, totodată, până la ziua înaintării cererii de chemare în judecată, ultimul nu a recepționat decizia luată în baza contestației înaintate, a înaintat prezenta cerere de chemare în judecată.

Poziția instanței de fond:

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Râșcani din 21 iulie 2022, acțiunea în contencios administrativ înaintată de Leu Vasile, a fost respinsă ca neîntemeiată.

Solicitarea apelantului:

La 19 august 2022 Leu Vasile a contestat cu apel hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Râșcani din 21 iulie 2022, solicitând casarea hotărârii primei instanțe, cu pronunțarea unei noi decizii prin care acțiunea să fie admisă.

Argumentele părților:

În motivarea apelului declarat, apelantul a reiterat poziția expusă anterior prin cererea de chemare în judecată, invocând că prima instanță a emis o soluție incorectă și neîntemeiată pe caz, aceasta fiind pasibilă casării. Opinează că actele administrative emise în privința sa de către autoritatea fiscală, sunt ilegale și urmează a fi anulate.

La 16.05.2023 reprezentantul intimatului Serviciul Fiscal de Stat, Evelina Ababii a depus referință, solicitând respingerea apelului și menținerea hotărârii primei instanțe.

La 11.10.2023 apelantul Leu Vasile a prezentat explicații suplimentare la cererea de apel, prin care a invocat că drept temei de emitere a actelor administrative de către Serviciul Fiscal de Stat a servit faptul că apelantul nu a putut prezenta dovada ce confirmă faptul că mijloacele bănești nedeclarate în anii 2015 – 2016, au fost luate ca împrumut și au fost impozabile, intimatul făcând referire la prevederile art. 226^{6} alin. (6^{2}) Cod fiscal, intrat în vigoare la 01.01.2020.

Specifică că, potrivit art. 264 Cod fiscal, termenul de prescripție pentru determinarea obligațiilor fiscale este de 4 ani, decizia contestată la caz fiind emisă la 19.02.2020, cu omiterea acestui termen.

Cu referire la impozitul calculat pentru anul 2016, în mărime de 199 866,20 lei, comunică apelantul că, la 25.01.2016 a devenit proprietar al imobilelor situate în mun. Chișinău, com. Stăuceni, str. *****, prețul fiind achitat integral vânzătorului.

În acest scop, la 18.01.2016 a luat cu împrumut de la U***** T***** suma de 1 220 000 lei până la 01.04.2016, fapt confirmat prin recipisă, iar din cauza imposibilității restituirii sumei împrumutate în termenul convenit, imobilele au fost vândute soției acestuia - U***** A*****, astfel fiind stinsă datoria.

Corespunzător, nerecunoașterea recipisei de către Serviciul Fiscal de Stat doar pe motiv că U***** T***** și U***** A***** nu s-au prezentat la organul de control, cât și aprecierea impozitării de către dânșii a mijloacelor bănești împrumutate – nicidecum nu poate fi interpretat ca nevalabilitatea acestui act juridic. Or, recipisa din 18.01.2016 a produs efecte juridice, a fost consumată și nu a fost recunoscută nulă, deci este un act juridic perfect legal, în opinia apelantului.

De asemenea, conchide că aplicarea prevederilor art. 226^6 alin. (6^2) Cod fiscal este ilegală și neîntemeiată, or, aceste prevederi legale au intrat în vigoare la data de 01.01.2020, iar la data perfectării recipisei – 18.01.2016, această normă legală nu exista.

În aceste împrejurări, constată necesitatea admiterii apelului, casării hotărârii primei instanțe și emiterii unei noi decizii de admitere a acțiunii în sensul formulat.

Poziția participanților la proces în cadrul ședinței de judecată a instanței de apel:

În cadrul ședinței de judecată, apelantul Leu Vasile și reprezentantul acestuia avocatul Lunga Dmitri au susținut integral cererea de apel și au solicitat admiterea apelului, în baza motivelor de fapt și de drept invocate.

Reprezentantul intimatului Serviciul Fiscal de Stat, Spînu Elena în ședința de judecată a solicitat respingerea apelului și menținerea hotărârii primei instanțe.

Aprecierea instanței de apel:

Audiind explicațiile participanților prezenți în cadrul ședinței de judecată, studiind materialele dosarului, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru consideră că apelul este admisibil, însă este neîntemeiat și urmează a fi respins, cu menținerea hotărîrii primei instanțe din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 236 alin. (1) din Codul administrativ, instanța de apel examinează din oficiu admisibilitatea apelului.

Astfel, în conformitate cu prevederile art. 232 alin. (1) din Codul administrativ, apelul se depune la instanța de judecată care a emis hotărârea contestată în termen de 30 de zile de la pronunțarea dispozitivului hotărârii, dacă legea nu stabilește un termen mai mic.

Totodată, în conformitate cu prevederile art. 232 alin. (2) din Codul administrativ, motivarea apelului se prezintă la instanța de apel în termen de 30 de zile de la data notificării hotărârii motivate. Dacă se depune împreună cu apelul, motivarea apelului se depune la instanța de judecată care a emis hotărârea contestată.

Din actele cauzei rezultă că dispozitivul hotărârii a fost pronunțat la 21 iulie 2022, apelul fiind depus la 19 august 2022, circumstanțe în care instanța de apel constată că cererea de apel întrunește condițiile cu privire la respectarea termenului prevăzut de Legislația în vigoare.

Conform art. 233 alin. (2) din Codul administrativ, cererea de apel se semnează de apelant sau de reprezentantul lui legal ori împuternicit.

La caz, Colegiul a stabilit că cererea de apel a fost semnată de către apelantul Leu Vasile, iar în astfel de circumstanțe Completul judiciar concluzionează că apelul trece testul admisibilității, instanța de apel urmând să examineze cauza în fond.

În conformitate cu art. 240 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ, examinând cererea de apel, instanța de apel adoptă una dintre următoarele decizii: respinge apelul […].

Potrivit art. 219 alin. (1)-(4) din Codul administrativ, instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți.

Instanța de judecată depune eforturi pentru înlăturarea greșelilor de formă, explicarea cererilor neclare, depunerea corectă a cererilor, completarea datelor incomplete și pentru depunerea tuturor declarațiilor necesare constatării și aprecierii stării de fapt. Instanța de judecată indică asupra aspectelor de fapt și de drept ale litigiului care nu au fost discutate de participanții la proces.

Instanța de judecată nu are dreptul să depășească limitele pretențiilor din acțiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanții la proces.

Conform jurisprudenței CtEDO, instanța de apel, potrivit regulilor unui proces echitabil,

pornind de la aprecierea rolului determinant al concluziilor sale, are obligația să examineze efectiv problemele esențiale care îi sunt supuse aprecierii și să nu se limiteze doar la însușirea motivelor și concluziilor date de instanța inferioară. (Hirro Balani vs Spania, nr. 18064/91 din 09 decembrie 1994 §27; Georgiadis vs Grecia nr. 21522/93 din 29 mai 1997 §43).

În cadrul examinării cauzei și conform dosarului administrativ, s-a stabilit cu certitudine că la 04.10.2019 Serviciul Fiscal de Stat, Direcția generală administrarea contribuabililor mari, a emis Decizia privind inițierea controlului nr. DICF-62622/04, în baza căreia s-a dispus efectuarea controlului fiscal pentru perioada din 28.10.2019 până la 04.11.2019 (f.d.7 dosar administrativ).

În baza cererii de amânare, formulată de Leu Vasile către Serviciul Fiscal de Stat, data efectuării controlului a fost stabilită pentru data de 07.11.2019, finalizarea acestuia fiind preconizat pentru data de 29.11.2019 (f.d.7-12 dosar administrativ).

La 29.11.2019 Serviciul Fiscal de Stat, Direcția generală administrare contribuabili mari, a emis Actul de control fiscal nr. 5-695774, prelungit pe formularele nr. 5-695775, 5-695776, 5-695777 (f.d.68-87 dosar administrativ).

În baza Actului de control fiscal nr. 5-695774 din 29.11.2019, prelungit pe formularele nr. 5-695775, 5-695776, 5-695777, la data de 19.02.2020 Serviciul Fiscal de Stat a emis Decizia nr. 41 asupra cazului de încălcare a legislației comisă de persoana fizică Leu Vasile, prin care s-a dispus:

I. A încasa la buget sumele impozitului calculate în rezultatul controlului, în perioadele fiscal:

-A/2015 în sumă de 15 181,87 lei.

-A/2016 în sumă de 199 866,20 lei.

II. A încasa la buget majorare de întârziere calculată în rezultatul controlului în conformitate cu art.228 alin. (1) și (2) din Codul fiscal, pentru perioadele fiscal :

-A/2015, în sumă de 8 957,35 lei,

-A/2016, în sumă de 70 276,15 lei.

III. A aplica pentru încălcările legislației:

15 181,87 lei, de la 80% la 100% pentru eschivarea de la calcul și plata impozitului pe venit, conform prevederilor art. 261 alin. (5) din Codul fiscal, stabilite în cotă procentuală pentru perioada fiscal A/2015 (15 181,87 * 100%),

199 866,20 lei, de la 80% la 100% pentru eschivarea de la calcul și plata impozitului pe venit, conform prevederilor art. 261 alin. (5) din Codul fiscal, stabilite în cotă procentuală pentru perioada fiscal A/2016 (199 866,20 * 100%),

800 lei, amendă de la 200 la 400 de lei pentru fiecare dare de seamă fiscal, dar nu mai mult de 2000 lei pentru toate dările de seamă fiscale, în cazuri pentru neprezentarea Declarației persoanei fizice cu privire la impozitul pe venit, pentru perioade fiscal A/2015 și A/2016, conform prevederilor art.260 alin. (1) din Codul fiscal.

3 000 lei, amendă de la 2500 la 3000 lei, pentru neexecutarea de către persoana fizică a condițiilor prevăzute de art. 226^{15} alin. (2) din Codul fiscal, privind prezentarea declarațiilor cu privire la proprietate, pentru perioadele fiscal A/2012-A/2018, conform art. 253 alin. (9) din Codul fiscal.

IV. Se stinge dreptul persoanei fizice Leu Vasile de a beneficia de prevederile art. 226^{6} alin. (6) din Codul fiscal de suma declarată în valoare de 995 000 lei, conform art. 226^{7} din Codul fiscal, pentru perioadele ulterioare anului 2015, după cum urmează: A/2012 – 295 399,11 lei, A/2013 – 76 661,83 lei, A/2014 – 321 348,09 lei și A/2015 – 301 590,97 lei.

V. În temeiul art. 251 alin. (2) din Codul fiscal, a fost constatat prejudiciul cauzat prin încălcările admise la art. 8 alin. (2) lit. c) și e) din Codul fiscal, în valoare totală de 215 048,07 lei, care la data emiterii Deciziei nu a fost achitat de contribuabil.

VI. În conformitate cu prevederile art. 251 alin. (3) din Codul fiscal, se obligă persoana fizică Leu Vasile, de a restitui prejudiciul cauzat prin încălcare în termen de pînă la 30 zile.

VII. La data emiterii deciziei au fost întreprinse măsuri de asigurare a executării silite după cum urmează: a fost pus sechestru pe autoturismul marca Mercedes S300, 2001, cu nr./î *****, deținut în proprietate de Leu Vasile.

VIII. Conform art. 252 alin. (1) din Codul fiscal, prezenta decizie urmează a fi executată în termen de 30 zile din data pronunțări. Calcularea majorării de întârziere pentru perioada data nu se suspendă.

IX. În conformitate cu drepturile prevăzute de art. 234 alin. (2) din Codul fiscal, persoana trasă la răspundere pentru încălcarea fiscal beneficiază de o reducere cu 50% a amenzilor aplicate, în condițiile reglementate.

X. În cazul în care, după adoptarea deciziei privind reducerea amenzilor, se constată nerespectarea cel puțin a uneia din condițiile prevăzute de lit. a) și b), autoritatea respective își va anula decizia, iar persoana nu va beneficia de reducere cu 50% a amenzilor.

XI. În conformitate cu prevederile art. 268 și 269 din Codul fiscal, decizia poate fi contestată în termen de 30 zile de la data comunicării la Serviciul Fiscal de Stat, mun. Chișinău, str. Constantin Tănase nr. 9 (f.d.5).

La 20.02.2020 Serviciul Fiscal de Stat a emis Hotărârea nr. 3 cu privire la asigurarea stingerii obligației fiscale, prin care s-a dispus sechestrarea bunurilor, deținute în proprietate de persoana fizică Leu Vasile, valoarea cărora este suficientă pentru asigurarea stingerii obligației fiscale, inclusiv a restanțelor, în acest sens fiind întocmit Actul de sechestru ca măsură de asigurare a stingerii obligației fiscale din 20.02.2020, prin care a fost aplicat sechestru pe bunurile materiale în sumă de 513 210,00 lei. (f.d.12).

La 20.02.2020 Serviciul Fiscal de Stat a emis Hotărârea nr. 2R cu privire la ridicarea/aplicarea sechestrului ca măsură de asigurare de pe bunurile contribuabilului, prin care, s-a dispus ridicarea sechestrului de pe bunurile materiale în valoare de 309 451,48 lei aplicat prin Ordinul IFPS nr. 379 din 15.03.2017 și s-a aplicat sechestru pe bunurile materiale în valoare de 513 210,00 lei, în temeiul Ordinului IFPS nr. 379 din 15.03.2017, în baza Hotărârii nr. 3 din 20.02.2020 cu privire la asigurarea stingerii obligației fiscale (f.d.11).

Potrivit suportului probator administrat la dosar, se reține de asemenea că sechestrul ca măsură de asigurare a stingerii obligației fiscale, aplicat anterior prin Hotărârea nr. 13 din 02.12.2019, a fost ridicat în temeiul Hotărârii nr.2R din 20.02.2020 cu privire la ridicarea/aplicarea sechestrului ca măsură de asigurare a stingerii obligației fiscale.

Nefiind de acord cu actele administrative emise de Serviciul Fiscal de Stat, la data de 11.03.2020 reclamantul Leu Vasile a înaintat contestație împotriva Deciziei nr. 41 din 19.02.2020, solicitând anularea sechestrului la autoturismul marca „Honda Accord" nu nr./î *****, menționat în lista bunurilor sechestrate în Anexa nr. 3 la ordinul IFPS nr. 379 din 16.03.2017 - 20.02.2020 și suspendarea executării deciziei nr. 41 din 19.02.2020 asupra cazului de încălcare a legislației comisă de Leu Vasile, cu efectuarea unui control repetat în acest sens (f.d.33-34).

Prin Decizia Serviciului Fiscal de Stat nr. 129 din 28.05.2020 pe marginea contestației împotriva Deciziei nr. 41 din 19.02.2020, autoritatea fiscală a indicat că în cadrul controlului fiscal efectuat de către funcționarii fiscali din cadrul Serviciului Fiscal de Stat, cu aplicarea

metodelor indirecte de estimare a venitului impozabil privind corectitudinea calculării, declarării și achitării impozitului pe venit pentru perioadele fiscale A/2012-A/2018, de către cet. Leu Vasile, s-a stabilit că în urma utilizării metodei fluxului mijloacelor bănești prevăzută de art. 226^9 din Codul fiscal, contribuabilul, în perioadele fiscale A/2015 și A/2016, a înregistrat venit impozabil estimat nedeclarat în sumă totală de 1 241 066 lei, sursa de proveniență a cărora nu a fost confirmată documentar, precum și nu au fost probate elocvent de către contribuabil întru determinarea caracterului neimpozabil a acestor venituri, suma nedeclarată și neachitată a impozitului pe venit estimată constituia suma de 215 048 lei, inclusiv, pentru A/2015 suma de 15 182 lei și pentru A/2016 suma de 199 866 lei. Prin urmare, în temeiul Deciziei nr. 41 din 19.02.2020, s-a calculat spre plată la buget impozit pe venit în sumă de 215 048 lei, majorare de întârziere în sumă de 79 234 lei și s-a aplicat amendă în sumă de 218 848 lei, iar în scopul asigurării stingerii obligației fiscale, în conformitate cu prevederile Codului fiscal și a Ordinului SFS nr. 379 din 15.03.2017, a emis Hotărârea nr. 3 din 20.02.2020 cu privire la asigurarea stingerii obligației fiscale. Referitor la solicitarea anulării sechestrului la autoturismul marca Honda Accord, nr./î *****, reflectat în lista bunurilor sechestrate, în conformitate cu prevederile Codului fiscal și în temeiul prevederilor Ordinului SFS nr. 379 din 15.03.2017, întru asigurarea stingerii obligației fiscale în sumă de 513 130 lei, calculate în temeiul Deciziei nr. 41 din 19.02.2020, SFS a emis Hotărârea nr. 3 din 20.02.2020 cu privire la asigurarea stingerii obligației fiscale, prin care s-a hotărât de a sechestra bunurile materiale deținute în proprietate de persoana fizică Leu Vasile, valoarea cărora este suficientă pentru asigurarea stingerii obligațiilor fiscale. În temeiul Hotărârii nr. 3 din 20.02.2020, a fost întocmit Actul de sechestru din 20.02.2020, prin care a fost aplicat sechestru pe mijloacele materiale (Autoturismul marca Mercedes S300, cu nr./î ***** și autoturismul marca Honda Accord, nr./î: *****) deținute în proprietate de persoana fizică Leu Vasile, în sumă de 513 210 lei. Totodată, potrivit pct. 7 din Ordinul nominalizat, în cazul aplicării sechestrului ca măsură de asigurare potrivit pct. 2) subpct.4) din Ordin, odată cu emiterea deciziei asupra cazului de încălcare a legislației, potrivit căreia au fost calculate obligațiile fiscale la buget, sechestrul ca măsură de asigurare va fi ridicat, la necesitate, iar în cazul existenței circumstanțelor care exclud procedura de examinare a cazului de încălcare fiscală conform art. 240 din Codul fiscal, sechestrul ca măsură de asigurare aplicat potrivit pct. 2) subpct.4) din ordin va fi ridicat imediat de către Serviciul Fiscal de Stat. Referitor la solicitarea privind suspendarea executării Deciziei nr. 41 din 19.02.2020, remarcă SFS că potrivit prevederilor art. 272 alin. (2) din Codul fiscal, contestarea deciziei Serviciului Fiscal de Stat nu suspendă executarea deciziei contestate, SFS nu are temei legal pentru suspendarea executării acesteia. Astfel, în conformitate cu prevederile art. 271 din Codul fiscal, s-a respins contestația depusă de Leu Vasile și s-a menținut Decizia nr. 41 din 19.02.2020, emisă de către Serviciul Fiscal de Stat, care este obligatorie pentru executare (f.d.154-155 dos. administrativ).

La 05 mai 2020 Leu Vasile a înaintat o cerere de chemare în judecată împotriva Serviciului Fiscal de Stat, solicitând anularea deciziei Serviciului Fiscal de Stat nr. 41 din 19.02.2020 asupra cazului de încălcare a legislației comisă de persoana fizică Leu Vasile; anularea hotărârii nr. 2R din 20.02.2020 cu privire la ridicarea/aplicarea sechestrului ca măsură de asigurare de pe bunurile contribuabilului; anularea hotărârii nr. 3 din 20.02.2020 cu privire la asigurarea stingerii obligației fiscale; anularea Actului de sechestru ca măsură de asigurare a stingerii obligației fiscale, emis la 20.02.2020.

Fiind investită cu examinarea cauzei în fond, instanța de fond s-a pronunțat asupra netemeiniciei revendicărilor formulate în acțiune, dispunând respingerea acesteia.

Verificând legalitatea hotărârii contestate în raport cu prevederile legale aplicabile la caz și

criticile aduse în apel, Colegiul judiciar consideră justă concluzia instanței de fond despre netemeinicia acțiunii reclamantului, soluția fondului având la bază cumulul dovezilor administrate în cadrul dezbaterilor judiciare, cărora le-a fost dată aprecierea juridică cuvenită.

În acest sens, Colegiul notează că, conform art. 2 alin. (1) din Codul administrativ, prevederile prezentului cod determină statutul juridic al participanților la raporturile administrative, atribuțiile autorităților publice administrative și ale instanțelor de judecată competente pentru examinarea litigiilor de contencios administrativ, drepturile și obligațiile participanților în procedura administrativă și cea de contencios administrativ.

Conform art. 3 din Codul administrativ, legislația administrativă are drept scop reglementarea procedurii de înfăptuire a activității administrative și a controlului judecătoresc asupra acesteia, în vederea asigurării respectării drepturilor și a libertăților prevăzute de lege ale persoanelor fizice și juridice, ținîndu-se cont de interesul public și de regulile statului de drept.

Conform art. 22 alin. (1) din Codul administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul și volumul cercetărilor și nu sunt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

Conform prevederilor art. 189 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ. O acțiune în contencios administrativ poate fi înaintată și atunci când autoritatea publică nu a soluționat în termen legal o cerere.

Conform art. 93 alin. (1) din Codul administrativ, fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenția.

Potrivit art. 17 din Codul administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Conform art. 206 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ, o acțiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acțiune în contestare) […].

Conform art. 10 din Codul administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin nașterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public

Noțiunea de „act administrativ” este reglementată de art. 10 din Codul administrativ și de Rezoluția (77) 31 „Cu privire la protecția individului față de actele autorităților administrative”, adoptată de Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei la 28 septembrie 1997. Ținând seama de prevederile menționate, actul administrativ poate fi definit ca fiind un act unilateral, cu caracter normativ sau individual, adoptat sau emis de către o autoritate publică sau de o persoană privată împuternicită prin lege sau printr-un act administrativ, în mod unilateral, în baza și în vederea exercitării legii, pentru nașterea, modificarea sau stingerea unor raporturi juridice de drept administrativ.

Reieșind din dreptul subiectiv al subiectului afectat, care la fel a fost predeterminat de legiuitor și care a fost formulat astfel - orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său recunoscut de lege, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente pentru a obține anularea actului, recunoașterea dreptului pretins și repararea pagubei ce i-a fost cauzată.

Completul judiciar reiterează că obiect al examinării prezentei cauzei în instanța de

contencios administrativ, constituie verificarea legalității următoarelor acte administrative individuale defavorabile: decizia Serviciului Fiscal de Stat nr. 41 din 19.02.2020 asupra cazului de încălcare a legislației comisă de persoana fizică; hotărârea nr. 2R din 20.02.2020 cu privire la ridicarea/aplicarea sechestrului ca măsură de asigurare de pe bunurile contribuabilului; hotărârea nr. 3 din 20.02.2020 cu privire la asigurarea stingerii obligației fiscale; și actul din 20.02.2020 de sechestru ca măsură de asigurare a stingerii obligației fiscale.

În contextul pretențiilor deduse judecății, Completul judiciar reține că în conformitate cu prevederile art. 189 din Codul fiscal, (1) Serviciul Fiscal de Stat calculează impozitele și taxele contribuabililor în urma controalelor fiscale, dacă au fost stabilite cazuri de nerespectare a legislației fiscale, precum și în alte cazuri prevăzute de legislația fiscală. (2) Dacă în timpul controlului fiscal sumele impozitelor și taxelor care urmau să fie vărsate la buget nu pot fi determinate din lipsă de contabilitate ori din cauza ținerii ei neconforme, dacă contribuabilul (reprezentantul acestuia) sau persoana lui cu funcție de răspundere nu prezintă, în totalitate sau în parte, documentele de evidență și/sau dările de seamă fiscale, Serviciul Fiscal de Stat calculează impozitele și taxele prin metode și din surse indirecte, efectuînd ulterior recalcularea lor după restabilirea evidenței, în conformitate cu legislația, sau după prezentarea documentelor respective.

Conform art. 241 din Codul fiscal, (1) Cauzele privind încălcările fiscale sînt examinate de către Serviciul Fiscal de Stat. (2) Sînt în drept să examineze cauzele privind încălcările fiscale și să aplice sancțiuni fiscale, în numele autorităților abilitate, conducerea Serviciului Fiscal de Stat.

Conform art. 215 din Codul fiscal, (1) Controlul fiscal la oficiul Serviciului Fiscal de Stat sau la oficiul organului cu atribuții de administrare fiscală (denumit în continuare controlul fiscal cameral) constă în verificarea corectitudinii întocmirii dărilor de seamă fiscale, a altor documente prezentate de contribuabil, care servesc drept temei pentru calcularea și achitarea impozitelor și taxelor, a altor documente de care dispune Serviciul Fiscal de Stat sau alt organ cu atribuții de administrare fiscală, precum și în verificarea altor circumstanțe ce țin de respectarea legislației fiscale. (2) Controlul fiscal cameral se efectuează de către funcționarii fiscali sau persoanele cu funcție de răspundere ale altor organe cu atribuții de administrare fiscală conform obligațiilor de serviciu, fără adoptarea unei decizii scrise asupra obiectivului vizat. (3) La relevarea unor erori și/sau contradicții între indicii dărilor de seamă și documentelor prezentate, organul care a efectuat controlul este obligat să comunice despre aceasta contribuabilului, cerîndu-i, totodată, să modifice documentele respective în termenul stabilit. (4) Prin derogare de la prevederile alineatelor (2) și (3), în cazul în care depistarea încălcării fiscale este posibilă în cadrul controlului fiscal cameral, nefiind necesar controlul la fața locului, funcționarii fiscali sau persoanele cu funcție de răspundere ale altor organe cu atribuții de administrare fiscală întocmesc decizia de inițiere a controlului și actul de control fiscal, cu respectarea prevederilor art.216 alin.(6) și (8).

În conformitate cu art. 226/1 din Codul fiscal, se definesc următoarele noțiuni: 1) *Metodă indirectă de estimare* – metodă de determinare a venitului impozabil estimat prin intermediul analizei situației fiscale a persoanei fizice, conform art.226^6 alin.(1).

În consens, potrivit art. 226/6 alin. (1) din Codul fiscal, (1) Serviciul Fiscal de Stat este în drept să utilizeze următoarele metode indirecte de estimare a venitului impozabil: b) metoda fluxului de mijloace bănești. (6) Pentru subiecții estimării care au depus declarația conform art.226/7, venitul impozabil estimat va fi determinat prin diminuarea acestuia cu suma de mijloace bănești declarate. (10) În scopul aplicării metodelor indirecte de estimare a venitului impozabil al persoanelor fizice, Serviciul Fiscal de Stat: d) solicită, în condițiile legii, informații,

clarificări, explicații, documente și alte probe de la persoana fizică supusă controlului fiscal și/sau de la persoanele cu care aceasta a avut ori are raporturi economice sau juridice; g) adoptă o decizie asupra cazului de încălcare fiscală în condițiile prezentului cod.

Totodată, conform art. 226/9 din Codul fiscal, (1) Metoda fluxului mijloacelor bănești constă în compararea intrărilor/ ieșirilor de sume în/din conturile bancare, precum și a intrărilor/ieșirilor de sume în numerar, cu sursele de venit și utilizarea acestora. (2) Diferența pozitivă dintre, pe de o parte, intrările/ieșirile de mijloace bănești în/din conturile bancare și/sau intrările/ieșirile de sume în numerar și, pe de altă parte, valorile elementelor expuse la art.226/6 alin.(4)–(6) constituie venit impozabil estimat. (3) Diferența pozitivă dintre venitul impozabil estimat și venitul declarat constituie venit impozabil nedeclarat.

Conform art. 8 alin. (2), din Cod fiscal, *c*ontribuabilul este obligat*:* c) să țină contabilitatea conform formelor și modului stabilit de legislație, să întocmească și să prezinte Serviciului Fiscal de Stat și serviciului de colectare a impozitelor și taxelor locale dările de seamă fiscale prevăzute de legislație, să asigure integritatea documentelor de evidență în conformitate cu cerințele legislației, să efectueze încasările bănești în numerar prin intermediul echipamentelor de casă și de control, respectînd reglementările aprobate de Guvern, inclusiv Lista genurilor de activitate al căror specific permite efectuarea încasărilor bănești în numerar fără aplicarea echipamentelor de casă și de control; e) să achite la buget, la timp și integral, ținînd cont de prevederile art.7 alin.(5), sumele calculate ale impozitelor și taxelor, asigurînd exactitatea și veridicitatea dărilor de seamă fiscale prezentate.

Raportând cadrul legal citat la circumstanțele cauzei, Completul judiciar consideră că prima instanță a ajuns la o concluzie corectă despre respingerea acțiunii reclamantului.

Or, după cum corect a menționat instanța de fond, în conformitate cu prevederile art. 83 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal, sînt obligați să prezinte declarația cu privire la impozitul pe venit: persoanele fizice (cetățenii Republicii Moldova, cetățenii străini, apatrizii, inclusiv membrii societăților și acționarii fondurilor de investiții) care au obligații privind achitarea impozitului.

Contrar prevederilor reiterate supra, în urma controlului s-a constatat că Leu Vasile nu a prezentat declarația persoanei fizice cu privire la impozitul pe venit, Forma CET08 și CET15, pentru perioadele fiscale A/2012-A/2018.

La fel, este relevant de menționat că în conformitate cu prevederile art. 226^{15} alin. (2) din Codul fiscal, persoana citată este obligată să prezinte, pînă la inițierea controlului fiscal, declarația cu privire la proprietate conform formularului și modului stabilit de Ministerul Finanțelor.

În acest sens, prima instanță corect a reținut că din analiza materialelor cauzei prin prisma argumentelor invocate de reclamantul Leu Vasile, rezultă că ultimul nu s-a conformat prevederilor reiterate și nu a prezentat Declarația persoanei fizice cu privire la proprietate, pentru perioadele fiscale A/2012-A/2018, pînă la inițierea controlului fiscal, deși a fost înștiințat despre inițierea controlului fiscal la data de 23.10.2019, conform procesului-verbal de înștiințate nr. 615/285 din 23.10.2019. (f.d. administrativ 9)

În cadrul controlului fiscal efectuat de Serviciul Fiscal de Stat, cu aplicarea metodelor indirecte de estimare a venitului impozabil, privind corectitudinea calculării, declarării și achitării impozitului pe venit pentru perioadele fiscale A/2012-A/2018 de către Leu Vasile, s-a stabilit că în urma utilizării metodei fluxului mijloacelor bănești, reglementată de prevederile art. 226^{9} din Codul fiscal, contribuabilul în perioadele fiscale A/2015 și A/2016, a înregistrat venit impozabil estimat nedeclarat în sumă totală de 1 241 066 lei, sursa de proveniență a cărora nu a fost confirmată documentar, precum și nu au fost probate elocvent de către acesta întru

determinarea caracterului neimpozabil a acestor venituri, respectiv, suma nedeclarată și neachitată a impozitului pe venit estimat constituie 215 048 lei, inclusiv, pentru A/2015 în sumă de 15 182 lei și pentru A/2016 în sumă de 199 866 lei.

Conform Deciziei nr. 41 din 19.02.2020, s-a calculat spre plată la buget, impozit pe venit în sumă de 215 048 lei, majorarea de întîrziere în sumă de 79 234 lei și s-a aplicat amendă în sumă de 218 848 lei, iar în scopul asigurării stingerii acțiunii fiscale, Serviciul Fiscal de Stat a emis Hotărîrea nr. 3 din 20.02.2020 cu privire la asigurarea stingerii obligației fiscale.

Potrivit art. 226^{15} alin. (19) din Codul fiscal, la finalizarea controlului fiscal, Serviciul Fiscal de Stat prezintă persoanei fizice constatările și consecințele fiscale cu întocmirea unui act de control fiscal, în conformitate cu prevederile art.216 alin.(5), (6) și (8), în care se vor menționa constatările stabilite.

În context, la 29.11.2019 Serviciul Fiscal de Stat a întocmit Actul de control fiscal nr. 5-695774, prelungit pe formularele nr. 5-695775, nr. 5-695776 și nr.5-695777, în care au fost formulate constatările stabilite.

La 09.01.2020 Leu Vasile a înaintat Serviciului Fiscal de Stat dezacordul cu privire la Actul de control menționat, formulînd argumente în susținerea poziției sale, însă fără a anexa documente sau înscrisuri întru confirmarea celor invocate.

Conform citației seria C nr. 124110 din 31.12.2019, înmînată la 20.01.2020, Serviciul Fiscal de Stat, a anunțat contribuabilul Leu Vasile despre locul, data și ora examinării cazului de încălcare a legislației fiscale, iar la 22.01.2020 contribuabilul a solicitat termen suplimentar pentru prezentarea înscrisurilor ce ar confirma cele invocate în dezacord, respectiv prin decizia nr. 05P din 22.01.2020 a fost prelungit termenul de examinare a cazului de încălcare a legislației cu 30 de zile.

Prin citația seria C nr. 128418 din 22.01.2020, înmînată la data de 12.02.2020, contribuabilul a fost citat pentru data de 19.02.2020 pentru examinarea cazului de încălcare a legislației, iar la data de 29.01.2020, în vederea confirmării celor indicate în dezacord, Leu Vasile a depus cerere prin care a solicitat anexarea copiilor documentelor/înscrisurilor la dezacordul depus.

În cadrul examinării materialelor controlului, dezacordului, înscrisurilor prezentate la acesta, precum și audierea persoanelor fizice terțe, a fost confirmată parțial veridicitatea celor invocate în dezacord, însă, dat fiind faptul că contribuabilul nu a prezentat careva documente, informații, explicații și/sau alte probe elocvente, care ar determina caracterul neimpozabil al veniturilor obținute în perioadele fiscale A/2016-A/2016, respectiv Serviciul Fiscal de Stat a determinat valoarea estimată a obiectului impozabil în baza probelor reale acumulate, care a dus la concluzie despre nedeclararea și neachitarea impozitului pe venit estimat în sumă totală de 215 048 lei.

Referitor la temeinicia emiterii Hotărîrii nr. 3 din 20.02.2020 cu privire la asigurarea stingerii obligației fiscale, instanța reține prevederile art. 193 din Codul fiscal, potrivit căruia, condițiile declanșării executării silite a obligației fiscale sînt: a) existența restanței, ținîndu-se cont de prevederile art.252 din Codul fiscal, care reglementează executarea deciziei asupra cazului de încălcare fiscală.

În conformitate cu art. 194 alin. (1) și (2) din Codul fiscal, (1) Executarea silită a obligației fiscale se efectuează prin: c) urmărire a bunurilor contribuabilului, cu excepția celor consemnate la lit.a) și b). Urmărirea bunurilor se face prin sechestrare, comercializare și ridicare.

Conform art. 195 din Codul fiscal, (1) Executarea silită a obligației fiscale se efectuează de către Serviciul Fiscal de Stat în conformitate cu prevederile legislației în vigoare.

Conform art. 195 din Codul fiscal, (5) Serviciul Fiscal de Stat este în drept să aplice una sau mai multe modalități de executare silită a obligației fiscale. Executarea silită a obligației fiscale în modul prevăzut la art.194 alin.(1) lit.b), c) și d) se face în temeiul unei hotărîri emise de conducerea Serviciului Fiscal de Stat pe un formular tipizat aprobat de Serviciul Fiscal de Stat, care are valoare de document executoriu.

Potrivit art. 200 alin. (11) din Codul fiscal, după trecerea în listă a bunurilor sechestrate, se întocmește, în două exemplare, actul de sechestru după un model aprobat de Serviciul Fiscal de Stat și se semnează de participanții la sechestru. Exemplarul al doilea se remite contribuabilului (reprezentantului acestuia), persoanei lui cu funcție de răspundere contra semnătură.

În context, în temeiul prevederilor reiterate supra și urmare a emiterii Deciziei nr. 41 din 19.02.2020 asupra cazului de încălcare a legislației, Serviciul Fiscal de Stat prin Hotărîrea nr. 3 din 20.02.2020 și Actul de sechestru ca măsură de asigurare a stingerii obligației fiscale din 20.02.2020, a dispus asupra executării silite a obligației fiscale a contribuabilului Leu Vasile, prin modalitatea executării silite - „urmărirea bunurilor contribuabilului", fiind totodată dispusă sechestrarea acestora.

În contextul analizei circumstanțelor de fapt prin coroborare cu prevederile legale relevante cauzei și materialul din dosarul administrativ prezentat de autoritatea publică pîrîtă, instanța de fond just a reținut ca fiind constatat faptul încălcării de către Leu Vasile a prevederilor legale menționate supra, fiind întemeiată Decizia nr. 41 din 19.02.2020 asupra cazului de încălcare a legislației, or, nu au fost constatate iregularități atît în privința condițiilor de formă, cît și a condițiilor de fond la emiterea respectivului act administrativ individual defavorabil.

Completul judiciar nu poate fi de acord cu criticile invocate de apelantul Leu Vasile, precum că Serviciul Fiscal de Stat nejustificat a respins argumentarea sa invocată în cadrul procedurii administrative că suma în mărime de 1 220 000 lei a fost luată cu titlu de împrumut de la U***** T***** și că întru confirmarea acestui argument ar fi fost suficientă recipisa anexată.

Într-adevăr, conform art. 867 Cod civil (în vigoare la data întocmirii recipisei prezentate de reclamant), prin contractul de împrumut o parte (împrumutător) se obligă să dea în proprietate celeilalte părți (împrumutatul) bani sau alte bunuri fungibile, iar aceasta se obligă să restituie bani în aceeași sumă sau bunuri de același gen, calitate și cantitate la expirarea termenului pentru care i-au fost date. Adică, din esența și natura juridică a contractului de împrumut, rezultă că acest contract este un acord de voință între împrumutător și împrumutat, de regulă gratuit, dacă legea sau contractul nu prevede altfel.

În același timp, conform art. 214 alin. (1)-(3) Cod fiscal, (1) Controlul fiscal are drept scop verificarea modului în care contribuabilul respectă legislația fiscală într-o anumită perioadă sau în cîteva perioade fiscale. (2) Controlul fiscal este exercitat de Serviciul Fiscal de Stat și/sau de un alt organ cu atribuții de administrare fiscală, în limitele competenței acestora, la fața locului și/sau la oficiul acestora. (3) Procedura controlului fiscal constă într-un ansamblu de metode și operațiuni de organizare și desfășurare a controlului, precum și de valorificare a rezultatelor lui. Controlul fiscal la fața locului și/sau la oficiul organului, prevăzut la alin.(2), poate fi organizat și efectuat prin următoarele metode și operațiuni: verificarea faptică, verificarea documentară, verificarea totală, verificarea parțială, verificarea tematică, verificarea operativă, verificarea prin contrapunere. Metodele și operațiunile concrete utilizate la organizarea și exercitarea controlului fiscal sînt determinate, în baza prezentului cod, în instrucțiunile cu caracter intern ale Serviciului Fiscal de Stat.

În acest sens, este relevant de reținut prevederile art. 226/6 (în redacție la data inițierii controlului), care stipulează că: (10) În scopul aplicării metodelor indirecte de estimare a venitului impozabil al persoanelor fizice, organul fiscal:

[...] c) confruntă informațiile obținute din toate sursele de informații cu cele din declarațiile cu privire la impozitul pe venit sau constată faptul nedepunerii acestei declarații;

c[1]) în timpul efectuării controlului fiscal, verifică sursele de proveniență a mijloacelor bănești depistate la persoana fizică supusă controlului fiscal;

d) solicită, în condițiile legii, informații, clarificări, explicații, documente și alte probe de la persoana fizică supusă controlului fiscal *și/sau de la persoanele cu care aceasta a avut ori are raporturi economice sau juridice*;

e) discută constatările organului fiscal cu persoana fizică supusă controlului și/sau cu reprezentantul legal al acesteia;

f) stabilește, după caz, venitul impozabil estimat prin metodele indirecte prevăzute de prezentul cod, precum și obligațiile fiscale corespunzătoare acestuia;

g) adoptă o decizie asupra cazului de încălcare fiscală în condițiile prezentului cod.

În conformitate cu prevederile art. 226/6 alin. (6/2) din Codul fiscal (în redacția la data emiterii actului administrativ contestat), (6/2) Venitul impozabil estimat se va diminua cu suma luată ca împrumut de către contribuabilul supus controlului doar în cazul în care contribuabilul va prezenta probe care justifică că din sursa de venit a sumei împrumutate au fost achitate obligațiile fiscale corespunzătoare la bugetul public național și/sau că suma împrumutată este din contul mijloacelor bănești declarate conform art.226/7 alin. (1) sau (7), și/sau că suma împrumutată reprezintă venit neimpozabil conform art.20.

Din materialele dosarului administrativ rezultă că, Serviciul Fiscal de Stat în vederea analizei depline a circumstanțelor cauzei, a solicitat în condițiile legii, informații, clarificări, explicații, documente și alte probe de la U***** T***** și U***** A*****, vizați în recipisa prezentată de reclamant, pentru a stabili dacă ultimii confirmă existența raporturilor economice sau juridice. Or, în contextul controlului efectuat, Completul judiciar consideră că prin prisma legii speciale, organul fiscal corect a concluzionat că recipisa prezentată de Leu Vasile nu este suficientă pentru a accepta argumentul invocat precum că suma în mărime de 1 220 000 lei urmează a fi diminuată, ca suma luată ca împrumut. Or, reclamantul nu a prezentat probe concludente care ar justifica că din sursa de venit a sumei împrumutate au fost achitate obligațiile fiscale corespunzătoare la bugetul public național și/sau că suma împrumutată este din contul mijloacelor bănești declarate conform art.226/7 alin. (1) sau (7), și/sau că suma împrumutată reprezintă venit neimpozabil conform art.20. Astfel, cu toate că chestiunea dată a fost pusă în discuție în cadrul procedurii administrative, Leu Vasile a invocat că nu cunoaște care este sursa de proveniență a mijloacelor bănești, la fel nefiind prezentate careva probe că a întreprins careva acțiuni pentru a elucida acest moment. Din aceste considerente, Completul judiciar acceptă argumentarea invocată de Serviciul Fiscal de Stat în actul administrativ contestat în privința recipisei din 18.01.2016.

Nu poate fi reținut argumentul apelantului că, prevederile art. 226 alin. (6/2) din Codul fiscal nu sunt aplicabile speței, deoarece au intrat în vigoare după încheierea contractului de împrumut, respectiv nu poate avea efect retroactiv în prezenta speță.

Or, după cum s-a menționat supra, controlul fiscal se efectuează de organul fiscal prin prisma legii speciale, adică Codului fiscal. Respectiv, aplicarea de către Serviciul Fiscal de Stat a unei norme legale care a intrat în vigoare înainte de emiterea actului administrativ final pe marginea procedurii administrative, nu reprezintă aplicarea retroactivă a legii. Or, art. 7 alin. (1)

Cod civil la care face trimitere apelantul prevede că: (1) Legea civilă nu are caracter retroactiv. Ea nu modifică și nici nu suprimă condițiile de constituire a unei situații juridice constituite anterior, nici condițiile de stingere a unei situații juridice stinse anterior. De asemenea, legea nouă nu modifică și nu desființează efectele deja produse ale unei situații juridice stinse sau în curs de realizare.

În speță, organul fiscal prin aplicarea prevederilor art. 226 alin. (6/2) din Codul fiscal, nu a intervenit în situația juridică produsă – contractul de împrumut între părți, or norma legală enunțată s-a aplicat în calitate de normă procedurală aplicabilă controlului fiscal, care stabilește necesitatea întrunirii anumitor condiții și prezentarea unor acte suplimentare în afară de contractul de împrumut, pentru ca contribuabil să poată să beneficieze de diminuarea venitului impozabil estimat.

La fel, este irelevant argumentul apelantului că, SFS la emiterea deciziei nu a delimitat veniturile lui Leu Vasile în calitate de persoană fizică de veniturile persoanei juridice.

Or, în conformitate cu prevederile art. 30 alin. (2) din Legea nr. 1260/2002 cu privire la avocatură, (2) Cabinetul avocatului activează și se prezintă în raporturile juridice ca persoană fizică.

Prin urmare, Completul judiciar nu a identificat vreo încălcare din partea organului fiscal la aprecierea veniturilor înregistrate de Leu Vasile, or, atât Leu Vasile, cât și cabinetul avocatului se prezintă în raporturile juridice ca persoană fizică.

Subsecvent, având în vedere faptul că Hotărîrea nr. 3 din 20.02.2020, Hotărîrea nr. 2R din 20.02.2020 și Actul de sechestru din 20.02.2020 constituie acte subsecvente Deciziei nr. 41 din 19.02.2020, fiind consecința juridică a emiterii acesteia din urmă și emise în conformitate cu prevederile legale relevante, iar temeinicia și legalitatea acestui act administrativ individual defavorabil a fost constatată prin cele relatate supra, instanța conchide asupra temeiniciei și legalității actelor respective.

Mai mult, în conformitate cu art.267 alin.(3) din Codul fiscal, obligația de a dovedi incorectitudinea deciziei emise de Serviciul Fiscal de Stat se atribuie persoanei, iar argumentele prezentate de contribuabil nu pot servi temei pentru absolvirea de răspundere pentru încălcarea legislației fiscale.

În acest context, instanța subliniază că pentru a fi anulat un act administrativ, reclamantul exercitând dreptul său la acțiune, urma nu doar la general să-și expună dezacordul cu activitatea administrativă contestată, ci să-și întemeieze cererea de chemare în judecată pe prevederile exprese a legii: 1) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal în fond ca fiind emis contrar prevederilor legii, să indice expres care anume norme legale, în viziunea lui, au fost încălcate; 2) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea competenței, urmează să facă referire la normele juridice care reglementează competența, astfel, încât să dovedească încălcarea acesteia; 3) în cazul în care invocă că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea procedurii stabilite, urmează să indice expres normele procedurale care au fost încălcate.

Completul specializat va respinge ca neîntemeiat argumentul apelantului potrivit căruia hotărârea primei instanțe ar fi lipsită de temei. Or, analizând conținutul hotărârii atacate, instanța de control judiciar constată că aceasta este legală și temeinică, fiind întemeiată pe o corectă interpretare și aplicare a normelor de drept material și procesual. Instanța de fond a realizat o analiză pertinentă a probatoriului administrat, a stabilit în mod corespunzător circumstanțele relevante cauzei, a calificat în mod just raportul juridic dedus judecății și a oferit o motivare clară și completă a soluției pronunțate.

Celelalte argumente invocate de apelant în susținerea poziției sale nu pot fi reținute de instanța de apel, întrucât acestea contravin celor deja analizate anterior și vizează aspecte de fapt constatate și clarificate în mod corespunzător de prima instanță. Soluția instanței de fond s-a întemeiat pe un cumul de probe administrate cu respectarea dispozițiilor procedurale, apreciate în mod obiectiv și corelate cu normele de drept material incidente.

În consecință, instanța de apel reține, prin prisma jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, în special cauza *Rebait și alții c. Franței*, că art. 6 par. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu impune obligația motivării detaliate a unei decizii prin care instanța de control judiciar, întemeindu-se pe dispoziții legale clare, respinge un recurs sau o cale de atac ca fiind vădit nefondată ori lipsită de șanse reale de succes.

Astfel, întrucât argumentele apelantului se dovedesc nefondate și au fost contracarate în integralitate prin considerentele expuse anterior, în cauză nu se regăsesc temeiuri legale care să justifice casarea hotărârii atacate.

În consecință, instanța constată că apelul declarat este în întregime nefondat și urmează a fi respins. Din considerentele expuse anterior și având în vedere că instanța de fond a elucidat pe deplin circumstanțele cauzei, a aplicat corect normele de drept material și a pronunțat o hotărâre legală și temeinic motivată, cu respectarea normelor de procedură, Colegiul reține că cererea de apel este neîntemeiată, motiv pentru care urmează a fi respinsă iar hotărârea primei instanțe menținută.

În conformitate cu art. 240 alin. (1) lit. a) Codul administrativ, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru,

D E C I D E:

Se respinge apelul depus de Leu Vasile.

Se menține hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Râșcani din 21 iulie 2022.

Decizia este executorie din momentul emiterii, însă poate fi atacată la Curtea Supremă de Justiție cu recurs în termen de două luni.

Președintele ședinței, judecător Mîra Ghenadie

Judecătorii Bostan Angela

Dașchevici Grigore